

ἡ ἀτμοσφαιρα, ὁ ἄνθρωπος ὅταν ᾖ βεβρεγμένος δὲν δύναται νὰ παλαίση πρὸς τὸ ψυχρὸ δέκα ἢ δώδεκα ὥρας ἂν μείνη ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἀποθνήσκει ἀφύκτως.

Διὰ ν' ἀναπαυθῆ ὁ Βούτον, κάθηται. Τὸ τρίτον τοῦ σώματός του μένει τότε ἐκτὸς τοῦ ὕδατος· σταυρώνει δὲ τὰς χεῖρας, ἐπερείδεται ἐπὶ τῆς κόπης του καὶ ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας μένει ἀκίνητος. Ἄς προσθέσωμεν δ' ὅτι ἡ σκευὴ αὕτη ἐπιτρέπει νὰ παραλάβῃ τις μεθ' ἑαυτοῦ ζωοτροφίας, σιγάρα, φωσφόρα, πυξίδα καὶ τέλος διάφορα πυροτεχνήματα, τὰ ὁποῖα, πλέων τὴν νύκτα, δύναται ν' ἀνάψῃ ἵνα ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν προσοχὴν τῶν πλοίων ἢ τῶν ἀκτοφυλάκων.

Ἡ πείρα λοιπὸν ἀπέδειξεν ὅτι διὰ τῆς σκευῆς ταύτης δύναται ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνον ἐπὶ εἰκοσιπέντε ὥρας νὰ παραμείνῃ ἀβλαβὴς ἐν τῷ ὕδατι, ἀλλὰ καὶ νὰ κατευθυνθῆ εὐκόλως πρὸς τι πλησιόχωρον τῆς ἀκτῆς μέρος. Εὐχρῆς ἔργον λοιπὸν ἂν ἀπὸ τοῦδε αἰ μεγάλαι ἀτμοπλοῖκαὶ ἐταιρίαι ἐφοδιάσωσι τὰ πλοῖα τῶν διὰ τοιούτων πολυτίμων ὀργάνων, ἅτινα προώρισται τσαυτάς πολυτίμους ὑπάρξεις νὰ διασώσωσιν ἐν ὥρᾳ κινδύνου.

Εἲ. LEROUX.

Ο ΟΙΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΩΑΜΕΘ

Οἱ ὑπομνηματισταὶ τοῦ Κορανίου ἀναφέρουσι τὴν ἐπομένην παράδοσιν, ὅπως ἐξηγήσωσι τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ οἴνου εἰς τοὺς πιστοὺς ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ νόμου τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας.

«Ἡμέραν τινὰ, διηγοῦνται, διερχόμενος ὁ Μωάμεθ διὰ τινος χωρίου εἶδεν ἀνθρώπους ἀσπαζομένους καὶ περιπτυσσομένους ἀλλήλους καὶ μωρία ἐπιδαφιλεύοντας εἰς ἀλλήλους δείγματα φιλίας καὶ ἀγάπης. Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ διαχύσει ἠρώτησε καὶ ἔμαθεν ὅτι αἰτία αὐτῆς ἦν ὁ οἶνος, τὸν ὁποῖον ἔπιον. Γοητευθεὶς δὲ τότε κῆλύγησε τὸ ποτὸν ἐκεῖνο, τὸ ἐμπνέον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπην.

»Ἄλλ' ὀλίγας ἡμέρας μετέπειτα, ἐπιστρέψας, εἶδε τὴν γῆν ποτισμένην δι' αἵματος. Ἐπληροφορήθη δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τόσον εὐθυμοὶ καὶ φειδροὶ, μετὰ τινος στιγμῆς ἐρίσαντες ἀλληλεσφάγησαν διὰ μαχαιρῶν.

»Τότε ὁ προφήτης κατηράσθη τὸν οἶνον καὶ ὤρισε δι' αἰωνίου κολάσεως νὰ τιμωρῆται ὅστις τῶν μαθητῶν του πῆλ ἐκ τοῦ καταράτου ποτοῦ.»

**

Ἐρωτηθείσης τῆς Κ^α: Campan ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος «Τίνος δέονται οἱ ἐν Γαλλίᾳ νέοι πρὸς τὸ καλῶς ἀνατραφῆναι», «δέονται μητέρων», ἀπεκρίθη ἡ ἐπιφανὴς γυνή.

Τὸ ἐπόμενον ποίημα, ἐν τῶν περιπαθεστέρων καὶ χαριεστέρων προϊόντων τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς μουσῆς, ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς δυσσερέτου καταστάσεως «Ποιητικῆς συλλογῆς» τοῦ κ. Γ. Μαυρογιάννη, παραλείψαντες στροφάς τινάς.

Σ. τ. Δ.

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΤΟΥ ΙΟΝΙΟΥ

Ἦ τὴ μέση τοῦ πελάγου μὲς τὰ κύματα,
Ἄνάμεσα Σηγήαρι καὶ Κεφαλονία,
Καράβι πλουμισμένο ἑταξείδευε.
Ἦ ἄερί τοῦ χαϊδεύει τὰ λευκὰ πανιά,
Τὰ κύματα φιλοῦν γλυκὰ τὴν πρῶμην του.
Δελφίνα ἴς τὰ πλευρά του τρέχουν, κολυμβοῦν,
Κ' ἐμπρὸς του νὰ περάσουν φυσομανοῦν.
Τοὺς ναυτὰς ἀπεκοίμησεν ἡ γαληνία,
Καὶ μόν' ἀπ' ἴς τὴν πλώρη ἕνας ἔμεινε,
Παιδί χαριτωμένο εἰκόσι γρονῶν.
Τὰ μάτια του σφογγίζει· κ' ἔγρια μόλα γιά,
ἔγρια μόλα γιά, ἔγρια λέσα· ἴφωναζε.
Ἦ τὴν ἔρημον τὴν τόσην κ' ἄκρα σιωπῆ
Ἦ νεῖος ἀκολουθοῦσε τὸ τραγοῦδι του·
Ἦ Γλυκὸ μ' ἄερί φύσα ἴς τ' ἄσπρα μας πανιά
Νὰ πάρω κ' ἐγ' ἄερα, λίγη ἀνάσασι!
Περάσαν ἔξη μῆνας κ' ἔδαρθεκα
Ἦσάν φυλακωμένους ἴς τὴν Κεφαλονία,
Μὰ φύσης Μαίετρος καὶ ἔσαράραμε!
Λιθαθινὰς κοπέλαις σὰς ἀφίνω γιὰ!

Σφογγίζει κ' ἄλλο δάκρυ κ' ἔγρια μόλα γιά,
ἔγρια μόλα γιά, ἔγρια λέσα, ἴφωναζε.
Ἦ Γλυκὸ μ' ἄερί φύσα ἴς τ' ἄσπρα μας πανιά
Γρηγόρα τὸ Τσερίγο νὰ περάσωμας,
Καὶ τότε δροσερή μου φύσης νοτιῆ,
Ἦ τὴ Σύρα σὲ δύο μέραις, ὡς ν' ἀράξουμα.
Ἦ τὴ Σύρα ποῦ ἡ κοπέλαις σὰν ταῖς πέρδικες
Σ' ἐνὸς βουνοῦ φωλιάζουν τὴν ψηλὴ κορφή.»

Ἦ Κ' ἔγρια μόλα γιά, ἔγρια λέσα, ἴφωναζε!
Ἦ Γλυκὸ μου φύσ' ἄερί ἴς τ' ἄσπρα μας πανιά
Ἦ Γρηγόρα νὰ πάμε ἴς τὸ Κατάστενο,
Νὰ ἴδω πάλα τὴν Πόλι τὴν ἐπάλοφην,
Καὶ τὰ ψηλὰ Τζαμιὰ, τοὺς μιναρέδες τῆ!
Νὰ κάμω τὸν σταυρό μου ἴς τὴν ἀγία Σοφίαν,
Ποῦ οἱ Τούρκοι μὰς τὴν ἔκαμαν τώρα Τζαμι.
Καὶ τότε, δροσοκόφφα, διὲς, μωρὴ νοτιῆ,
Μὴ μὰς ἀφήσης ἔξω μὲς τὰ ῥέματα!
Φύσα νὰ μὰς περάσης ἴς τ' Ἀρναούτικσι.
Εὐθὺς π' ὁ Καπιτάνιος πῆ ν' ἀράξουμα,
Ἦ ὅποιον πρωτεύω τότες, ὅποιον καίξῃ,
Ἦ Ελα, ὅλ' τοῦ φωνάζω, ἔλα πάρε με,
Καὶ ἴς τῆς Κοκῆνας Φρόσως πάμε τὸ χωριό,
Ἦ Εκεὶ πῆχουν Πασάδες κίσινα ὀλόγρυσα,
Κ' ὅσα κ' ἂν ἔγω γρόσια νὰ τα, πάρε τα!
Ἦ Εγὼ δὲν θε ν' ἀφήσω τὸ σεργιάνι μου,
Κ' οἱ ναυτὰς κ' οἱ νοστρόμοι ἄς φωνάζουμα!
Καράβια νὰ γιμάτω τὸ Κατάστενο
Π' ὄλ' τὰ πολλὰ κατάρτια μοιάζει καλαματῆς.»

Ἦ Κ' ἔγρια μόλα γιά, ἔγρια λέσα, ἴφωναζε!
Ἦ Γλυκὸ μου, φύσ' ἄερί, ἴς τ' ἄσπρα μας πανιά
Μὴ χερμιωνισθοῦμα ἴς τὴ μαύρη θάλασσα.
Κυρά μ' ἀπὸ τὸ Δία! δὸς τὸς φώτιση
Ἦ τὸν Δοῦναβὶ μὴν τύχη καὶ τραβίξουμα.
Καταραμένους νᾶσαι, μαῦρε Ποταμῆ,
Ποῦ μ' ἔκαμαν κομμάτια τὰ κουνοῦπια σου,
Καὶ σέρνοντας γεντέκι ἔκαμπούριασα.

1. Παρὰ τὴν μεσημβρινοδοτικὴν ἀκτὴν τῆς Κεφαλληνίας ὑπάρχει νησιδίον τι συγκεκριμένον ἐξ ἀπορρώγων βράχων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο τὴ πάλαι ναὸς ἀφιερωμένους εἰς τὸν Δία, σήμερον δὲ εἶνε ναὸς τῆς Θεοτόκου. Τὸ νησιδίον ἐκεῖνο καλεῖται μέχρι τῆς σήμερον ὁ Δία, ἐπομένως καὶ ἡ ἐκκλησία καλεῖται ἡ Παναγία τοῦ Διοῦ, οἱ δὲ ναῦται τῆς Κεφαλληνίας θεωροῦσι τὴν Παναγίαν ἐκεῖνην ὡς προστάτιαν τῶν ναυτιλλομένων καὶ ταῦτην ἐπικαλοῦνται κατ' ἐξάρτησιν ἐν τοῖς θαλασσίοις αὐτῶν κινδύνοις.

2. Τὴν τουρκικὴν ταύτην λέξιν οἱ ναῦται μεταχειρίζον-